

De Drie Musketiers

DE WARME WINKEL

Over stoute
kabouters en
drieste musketiers

Johan Thielemans

Gezien op 13 augustus 2021

Zomerfabriek, Zomer van Antwerpen

‘De Drie Musketiers’ van De Warme Winkel is een vrolijke avond, vol grappen en grollen. De roman van Alexandre Dumas is slechts een aanleiding voor de spelers om uit de bol te gaan. Theater en circus vinden elkaar in een spel waarbij Vincent Rietveld de dans leidt. Een Honda doet hier dienst als paard van onze helden. Theater als theater, een beetje rebels en stout. Een verademing.

18 AUGUSTUS 2021

Voor de coronacrisis uitbrak hadden Vincent Rietveld en zijn kompanen van de Warme Winkel al een bewerking gemaakt van de ‘Drie Musketiers’ van Alexandre Dumas. De voorstelling speelde in open lucht in het Amsterdamse Bostheater. Toen de crisis uitbrak zaten de drie musketiers gedwongen te niksen thuis. Maar nu speelt de voorstelling eindelijk in Vlaanderen.

‘De Drie Musketiers’ is vandaag minder bekend door de oorspronkelijke tekst van Alexandre Dumas dan door de vele verfilmingen. De boerenpummel d’Artagnan -een historische figuur- wil toetreden tot de elitetroepen van de musketiers. Hij slaagt daar ook in, onder meer door de hulp van de drie musketiers Aramis, Porthos en Athos. Hun motto werd gemeengoed: ‘één voor allen, allen voor één’.

De intrige speelt zich af aan het hof van koning Lodewijk de Dertiende. Kardinaal Richelieu zwaait er de plan, en steun daarvoor op zijn eigen geheime dienst. Hij heeft het gemunt op de koningin. Die is verliefd op de Duke of Buckingham, een Engelse edelman. Ze schonk hem als liefdespand een diamanten halssnoer. Richelieu pookt de jaloezie van koning echter op, en daarom moet het halssnoer in allerijl terugkomen uit Engeland. Een kolfje naar de hand van de musketiers.

Daar stopt het verhaal bij de Warme Winkel. We hebben ondertussen de acteurs op een Honda zien rijden – voor paard spelen, een kar voortduwen alsof het een koets met galopperende paarden is en zo voort. Vincent Rietveld leidt overduidelijk het spel. Hij speelt een reeks dubbelrollen, telkens met dezelfde exuberante energie. Op zeker ogenblik duikt hij bijvoorbeeld als een Tarzan naar

beneden dankzij één van de vele katrollen die hier overal opduiken. Er volgt ook een schermpartij met Tim Bogaerts als d' Artagnan. Ook de anderen laten zich niet onbetuigd. We zien Ward Weemhoff bijvoorbeeld in een griezelig lange scène genieten van zijn rol als kwaadaardige kerkvorst.

Alles gelardeerd met moppen en grappen, waarvan de dialoog van de 'musketieten'(sic) wel erg origineel en geestig hoogtepunt is. Deze scene geeft de algemene toon aan van de voorstelling: ze is onbeschaamd, stout, en los van elke gêne.

Een groots effect kondigt een keerpunt in de voorstelling aan. Een van de wanden van de soliede burcht in het toneelbeeld van Juul Dekker komt naar beneden, en raakt d'Artagnan net niet. Net waar hij staat zit er een deurgat in de wand. Dat redt hem van een gewisse dood. Na deze *reenactment* van de beroemde *gag* van Buster Keaton stappen we een andere wereld binnen.

We bevinden ons nu in het rijk van de kabouters, compleet met rode plunje en puntmutsen. Het zijn stoute kereltjes. Om de haverklap staan ze met de billen bloot. Dat heeft niets meer te maken met het verhaal van Dumas. We krijgen hier een lang gevecht tussen de kabouterkoning (Rietveld, natuurlijk) en d'Artagnan – met alweer een spectaculaire duik, nu van de leerling-musketier.

Uiteraard loopt alles goed af. Op dat moment vindt Rietveld het nodig om alle verhaallijnen weer aan elkaar te knopen terwijl hij weer in de rol van aanvoerder van de musketiers kruipt. De kabouterepisode was, zo beweert hij, de ultieme test voor d'Artagnan. Hij is glansrijk geslaagd. Hij wordt musketier! Daar voegt Rietveld een filosofische bedenking aan toe. Of hij het meent of niet valt, in de ironische wereld van deze voorstelling, moeilijk uit te maken.

Het publiek krijgt te horen dat we er heel erg behoefte aan hebben om 'aandacht' te schenken. Maar daar staat 'de afleiding' tegenover, waar het nieuwe zich kan manifesteren. Vertaald naar deze voorstelling: de musketiers staan voor de aandacht, terwijl de kabouters voor de afleiding zorgden. Marieke de Zwaan drukt ons op het hart dat het een belangrijke levensles is. Ze doet dat zo ongewoon ernstig dat je een glimlach niet kunt onderdrukken. We hebben veel gelachen, maar krijgen iets mee om over na te denken. Of niet?

Deze voorstelling barst van de vindingrijkheid. Ze vraagt fysiek heel veel van alle spelers, maar dat loont, want je krijgt daarvoor een wervelend gebeuren in een ingenieus décor. Theater als theater, met alles erop en eraan. En verstrooiing van de bovenste plank bovendien.